

Politikai kettős mérce a Külügyminisztériumban

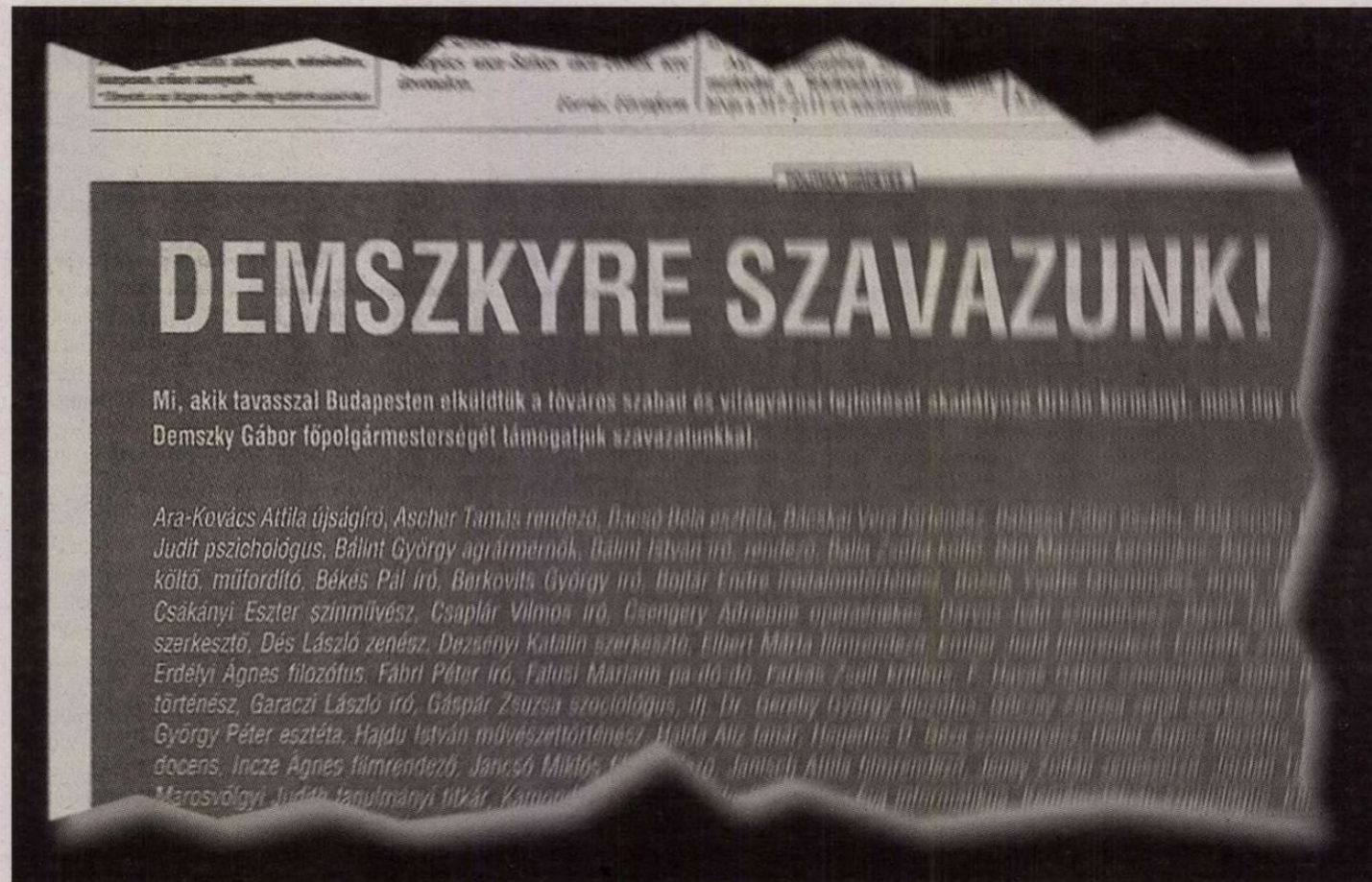
Dolgozhatnak-e pártkatonák a magyar közigazgatásban?

■ SZENTESI ZÖLDI LÁSZLÓ

A Medgyessy-kormány féléves tevékenységét akár egy mondatban is meg lehetne fogalmazni: amióta hatalmon vannak, a rendszerváltozás alapértékei veszélybe kerültek hazánkban. Aligha hittük volna tizenkét évvel ezelőtt, hogy a demokratikus Magyarországon újra félelemben élnek a minisztériumi dolgozók, s hogy világnézeti meggyőződésük miatt köztisztviselők kerülnek az utcára. A szociálliberális káderpolitikában talán az a legijesztőbb, hogy régi emlékeket idéz. Valaha *Marosán György* és *Czinege Lajos* dobhártyákat roncsooló hangja jelenítette meg a kommunista káderpolitikát. Az idők változnak, ma már szükségtelen ordítani és toporzékolni. Eleendő a hatalmi arrogancia és a föllentési kényszer, amint azt a *Kovács László* és *Bársony András* uralta Külügyminisztérium egyre botrányosabb esetei is bizonyítják.

Még az áprilisi választások idején történt, hogy a Külügyminisztérium egyik főosztályvezetőjét megvádolta a Népszabadság: a „legszozialistább” napilap tudósítója, *Kéri J. Tibor* tudni vélte, hogy az illető a polgári összefogás mellett agitáló e-maileket küldött szét munkahelyén. Hamar kiderült, hogy az egész ügy jellegzetes öngól, afféle „kacsa”: a Népszabadság is elismerte tévedését, amikor néhány nappal később helyt adott a szóban forgó főosztályvezető helyreigazításának. Az eset szót sem érdemelne, ha a Kovács László vezette új külügyi tárca nem akarná mindenáron vezető pozíciókba juttatni kádereit. A főosztályvezetőt kisvártatva leváltották, majd eltávolították a minisztériumból, helyét egy „megbízható” munkatárs vette át. Kovács Lászlóék alighanem osztották a Külügyminisztériumi Dolgozók Önálló Szakszervezete elnökének, *Torza Istvánnak* az ügy kiobbanásakor megfogalmazott keresetlen szavait: „... elvárnánk, hogy a Külügyminisztérium vezetése szólítsa fel munkatársainkat, hogy – miként a törvény is előírja – munkahelyükön tartózkodjanak mindenféle (sic!) pártpolitikai tevékenységtől.”

Eltelt néhány hónap, Kovács Lászlóék berendezkedtek a magyar államigazgatásban, s az ország az önkormányzati választásokra készülődött. Ekkor már a Külügyminisztérium sorait erősítette *Ara-Kovács Attila*, aki afféle mindezenként nyerte el főosztályvezető-helyettesi megbízatását. Ara-Kovács az SZDSZ A korszakváltás programja című iratának egyik szerzője, de politikai tanácskozásokon hivatalosan is képviselte

A magát az aláírók listáján újságírónak tituláló Ara-Kovács a Külügyminisztérium főosztályvezető-helyettese

MN-GRAFIKA

viselte a szabad demokratákat, sőt munkássága arra is kiterjedt, hogy az Élet és Irodalomban osztorozza a haiderizálódó polgári Magyarországot. Nos, Ara-Kovács Attila „újságíróként” írta alá a Népszabadság 2002. október 12-i számában megjelent, *Demszkyre szavazunk* című fizetett politikai hirdetést, amelyet – rajta kívül – olyan el nem kötelezett, egyetlen párt holdudvarába nem tartozó közszereplők láttak el kézjegyükkal, mint *Eörsi István*, *Jancsó Miklós*, *Konrád György*, *Tamás Gáspár Miklós* és mások. Csakhogy hiba van a kréta körül: Ara-Kovács Attila köztisztviselő, Demszky mellett tett hűségnyilatkozatával kétségkívül megsértette a köztisztviselői törvényt. A demokratikus közvélemény joggal várhatja el, hogy a vétkest Kovács László azonnal függessze fel állásából és távolítsa el a minisztériumból.

Most azonban nagy a csend. Sem a pártelnökök, külügyminiszter, sem Bársony államtitkár nem

tartja mulasztásnak a történeteket. Hallgat a tegnap még oly agilis Torza István szakszervezeti vezető is. S némaságba burkolóznak a Külügyminisztérium megfélemlített munkatársai – ha nem akarnak utcára kerülni, jobb, ha úgy tesznek, mintha semmi sem történt volna. Jóllehet Kovács László augusztus 5-én azt állította, hogy „semmiféle politikai tisztogatás nem zajlott, nem zajlik, és nem fog zajlani a Külügyminisztériumban...” Ha Kovács László így vélekedik, mindenki számára világos, hogy példátlan politikai tisztogatás zajlik. Vannak, akiket közvetlenül elbocsátottak, másoknak belső átszervezéssel nehezítették meg az életét. A tisztogatás ténye elsikad, mert a hierarchiában egyszerűen lejjebb helyezik az eddigi vezetőket, úgy tűnhet tehát, hogy mindenki marad a helyén. Kívülről persze nem látszik, hogy eddig önállóan, holnapról pedig egy szocialista komisszár felügyeletével vezetnek egy szervezeti egységet.

Nem kétséges, hogy Ara-Kovács Attila elégedett ember: jó munkahelyet választott magának. Egyetlen dolgot nem szabad szem elől tévesztene: minden csoda három napig tart. Mi, magyar demokraták töretlenül bízunk abban, hogy a posztkommunista törvénytelen ségek helyett hamarosan valódi jogállamot építhetünk. Az ilyen és ehhez hasonló ügyekben az a riasztó, hogy valami egészen más, nem európai minőséget mutatnak.

Valami réges-régen letűntnek hitt, avított és korszerűtlen üzenetet hordoznak, bár körmönfontosságuknál fogva kétségkívül veszedelmesebbek, mint a marosáni és czinegei átkok. Ara-Kovács Attilának vállalnia kell a következményeket: a magyar közigazgatásban nem dolgozhatnak pártkatonák, akik ráadásul még kérkednek is érinthetlenségükkel.

A szerző újságíró